

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Mrtvy v lese.pdb>

PDB Name: Mrtvý v lese

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Mrtvý v lese

Lydie Junková

V těch dnech už se nachýlil podzim. Z bledé, ochablé oblohy klouzalo slunce až k pásu nízké tyčkoviny, ale hrálo jako začátkem zří. Šikmo vzhůru, podél vzrostlého smrkového lesa se táhl úzký pás listnáčů tónovaných rudohnědě, jako by tam byl někdo máchl obrovitým štětcem. Půda pod vysokými stromy voněla vlhkem a jehličím. Poručík Gall se zastavil před širokým pařezem; ne, tenhle to být nemohl: podle hajného trčí jeden kořen nápadně ze země. Posadil se na širokou, hrbolatou plochu a zaklonil hlavu.

Korunami stromů prosvítalo slunce, někde opodál zakřičela straka. Tady tak strávit pár dní dovolené! Spal by v spacáku, kolem něj by haršily stovky nožek, tichounce by praskal noční les... Kdyby nebyl poslechl otce a nedal se na práva, mohl být dneska hajným jako dědeček, mohl si chodit pod korunami stromů a pozorovat smky, místo toho aby hledal nějaké vyvrhele. Jenže jakmile si s tímhle začnete, už snad ani nechcete být něčím jiným.

Po chvíli hledání našel konečně ten správný pařez, který mu hajný popsal.

"Divím se," řekl přitom, že vás sem po takové době ještě posílají! Musela to být nějaká zbloudilá kulka - víte, jaký dostřel má taková kulovnice? A mohli střílet třeba i pytláci," dodal ještě .

Měl asi pravdu: všecko tu mezitím zarostlo buřinou, krev dávno smyl déšť. Poručíkovi se vybavily oči té ženy: velké, prázdné, dva tmavé terče v bílém poli tváře. Slyšel její hlas, když mu říkala: "Já vím, že ho zabili úmyslně ! Vyhrožovali mu - musel něco vědět! Možná že něco najdu v jeho papírech. Já vám zavolám."

Než mu stačila sdělit nějaké podrobnosti, utopila se v řece za městem. ...Příčinou smrti bylo udušení utopením bez známek násilí, které by svědčily o zásahu jiné osoby. Kromě škrábnutí na krku neměla jiné

zranění než ránu na spánku - a tu si udělala až pod vodou, soudě podle nazelenalého slizu v ráně, vyjádřil se lékař. Podle znalců měla být ještě živá, když padala do té vody: musela se uhodit a ztratit vědomí, jinak by se nemohla utopit. Útržky vět neuspořádaně vybíhaly a zase se ztrácely, jako by zapadaly někam do houští. A v tom houští tady za pařezem našli jejího muže.

Něco zapraskalo, jako by někdo došlápl na suchou větvičku.

Vzápětí se z křoví vynořil vysoký, hubený člověk v zelené bundě. "Vy jste ten kriminalista?" zeptal se.

"Kdo jiný!" odpověděl si sám. "Já jsem vás hledal."

"Jaký máte důvod?" opáčil poručík poněkud škrobeně. Neměl rád takováhle překvapení.

"Ten nejlepší!" ujistil ho příchozí. "Já jsem inženýr Drnák z polesí. Chcete průkazku?"

"Jděte do háje!" ušklíbl se Viktor Gall.

Oba se teď už zasmáli, nedůvěřivý poručík s úlevou; málokdy mu byl někdo na první pohled tak sympatický.

"Přijel jste určitě kvůli tomu zastřelenému Hubkovi," řekl inženýr. "Trochu jsem ho znal, on sem občas jezdil na srnce. Hned zkraje vám řeknu, že nevím nic konkrétního, kromě toho, že ta kulka ho nezasáhla při společném honu: to by byl chytil jen broky."

"Máte nějakou hypotézu?"

"Jen tu, že tady v okolí řádí banda pytláků. Střílejí z vozu, většinou ani nezvednou zadky ze sedadla."

Inženýr Drnák teď změnil výraz. "Tohle je fakt, ostatní jsou jen dohady: mohli Hubku trefit čistě náhodou. Anebo úmyslně, jestli o nich něco věděl! Když člověk šoulá za zvěří - a to on dělal nesmírně rád, snad to měl radši než to zabíjení - může na ledacos narazit. I na takové gaunery. Kdyby se to stalo mně, tak já bych po nich vypálil. Jestli to ale dáte do protokolu, všechno zapřu!"

Mohl mít pravdu. O zdejších pytlácích už na kriminálce věděli: někteří byli z téhož města jako zastřelený.

"A ještě něco: Hubka s sebou nosíval fotografický aparát," řekl inženýr. "Jenomže teď už musím jít."

Kdybyste něco potřeboval -"

"Vím, kde je polesí," řekl poručík.

"U Hubků v bytě rozhodně žádný fotografický aparát nebyl," tvrdil podporučík Křížek. "Třeba ho někomu půjčili!"

"Nebo nás někdo předešel," vyjádřil se kapitán.

"Ale zámek bytu byl neporušený! Leda by ten někdo měl klíč."

"Aby ne," vyjádřila se sousedka z protějšího bytu. "Chodíval k nim jeden takový mladší člověk. Hlavně když byl starej pryč. Moc dobrej známej! Měl i svůj vlastní klíč! Ovšem - o mrtvech jen dobrý, že jo!" Kdo tím návštěvníkem byl, ani kde bydlel, nevěděla, alespoň to tvrdila. Nejspíš se chtěla vyhnout nepříjemnostem.

"Podle popisu ho těžko najdeme!" řekl kapitán: "Asi třicet let, střední postava, hnědý vlnitý vlasy. A otisky? Z těch, co se našly v bytě, nemáme nikoho v evidenci."

"Kdyby měli Hubku na svědomí ty pytláci, proč by pak házeli do řeky i Hubkovou?" ozval se podporučík Křížek.

"Třeba ji podezřívali, že o nich také něco ví!" namítl kapitán.

"Ale potom by ji snad taky zastřelili!"

Řeka, ve které našli utonulou Hubkovou, se vinula kolem o lesa, ve kterém našli zastřeleného Hubku. Poručík Gall si ohrnul límec; mezi stromy bylo toho odpoledne nevlídně. Pařez byl na svém místě, ale tentokrát se leskl vlhkem.

"Můžete se nastěhovat ke mně," nabídl poručíkovi ochotně lesní inženýr. "Já bydlím sám."

Viktor Gall dal přednost malé lovecké chatě. Jediné, co však zbylo z příjemných představ, byl spacák.

"Bez něj byste tu zmrznul!" upozornil ho inženýr. "Můžete si zatopit v krbu, ale to nestačí."

Ani druhý den se příliš nevyčasilo. Poručík Gall zamířil úzkou loveckou stezkou k řece, kde našli Hubkovu ženu. Mlha ovíjela nízké smrčiny a polykala obrysy kmenů. V místě, kde pěšina mýjela okraj paseky, se náhle vynořilo něco tmavého. Srnec? Vzápětí mu došlo, že to, nač se dívá, není zvěř. Několik metrů před ním se neslyšně pohybovala mužská postava. Proti řidšímu porostu na kraji paseky se jasně rýsovala hlaveň pušky. Viktor Gall, zcela upoután tím zjevem, zakopl o kořen a málem upadl. Než nabyl opět rovnováhy, muž zmizel. Viděl mě? uvažoval poručík s nepříjemným pocitem v zádech. Ale nikdo se

už neobjevil, takže došel bez úhony až k řece. Nešíroká, nazelenalá hladina vyhlížela klidně a nezáludně. K malé lávce, vyčnívající nad vodu, zvolna připlouvala loďka. Rybář stáhl gumový kabát a uložil ho do loďky. "Nic jsem nechytil," postěžoval si. Byl to drobný stařík s čilýma očima. "A co vás sem přivedlo v takovém nečase?" zeptal se bez ostychu poručíka.

"Asi před půl rokem se tady někde utopila nějaká paní." Stařík si změřil vysokou postavu v světlé bundě. "A vy jste ji znal?"

Poručík zavrtěl hlavou. Než stačil cokoli odpovědět, čilá očka už věděla své. "Vy tak sice nevypadáte, ale že vy jste -" nakouzl.

"Máte pravdu."

"A co jako hledáte?"

"Znal jste ji?"

"Ne. Jen jsem ji tu vídával."

"Samotnou?"

"Kdepak!" zahihňal se stařík. "Chodil sem s ní takový mladík - no, tak ke třicítce, ale rozhodně byl mladší než ona. Měl takový hnědý kudrnatý vlasy - a ona ho za ně tahala."

"Milenci."

"No to vám bůh řek!" Stařík poněkud posmutněl. "Bylo jí škoda - taková hezká byla...A veselá. Byli kolikrát jako mladý hříbata."

"Neslyšel jste, jak se dostala do té řeky?"

"Povídá se ledacos, ale jsou to jen tlachy, doopravdy žádný nic neví. Akorát jedna věc: jezdívali sem autem - a on řídil. A den předtím, než ji našli, viděl jsem to jeho auto stát támhle u těch keřů, jako vždycky," máchl paží k lesu. "Ale jen zdálky - a krk bych za to dát nemohl."

Poručík se vracel lesem. Mlha ještě zhoustla, dokonce ho napadlo, že by se dalo i zabloudit. Opatrně sledoval úzkou stezku a byl rád, když se přiblížil k okraji lesa. Sotva vyšel na cestu, vedoucí k polesí, zaslechl za sebou výstřel. Podle zvuku to byla kulovnice. Vzápětí se ozval dusot a z lesa vyrazil smec. Jedním skokem se přenesl přes cestu a zmizel na druhé straně v houští.

"Já nevím, na koho střílel, chci věřit, že na srnce!" řekl Viktor Gall o chvíli později inženýru Drnákovi. "V každém případě to musel být pytlák!" rozzlobil se lesní inženýr. "Ti gauneři jsou čím dál, tím drzejší. Vědí, že nás je na ně málo."

"Přišel jsem se s vámi rozloučit."

"Kdo jel by tak pozdě nocí a tmou?" zarecitoval inženýr; snad tím chtěl zastřít své obavy. "Pojďte raději ke mně, já vás brzo vzbudím."

Byl to příjemný večer, dokonce si zahráli šachy. I takhle mohla vypadat dovolená...

Trvalo dobrý týden, než objevili mladíka, kterého tak usilovně hledali. Zasloužil se o to hlavně důkladný Křížek, který při pátrání po pytlácích probral také všechny majitele loveckých lístků, kteří do inkriminovaných míst jezdívali lovit.

"Napadlo mě to - snad nějaká intuice," vysvětloval. Zkrátka jsem je probral podle ročníku narození. A těch okolo třicítky tam zase tak moc nebylo."

Čtyři vyřadili hned zkraje: jeden byl zrzavý, jeden měl pleš; dva poté podle fotografií vyloučila sousedka Hubkových. Zbýval poslední, hnědovlasý a kudrnatý.

"Vlastníte fotografický aparát, pane Malíři?" zeptal se ho kapitán Doubek.

"Foťák?" Nejdříve mu zřejmě nic nedošlo. Pak náhle zrudnul. "No mám jeden - vlastně není můj -"

"Jistě. Patřil panu Hubkovi. Manželovi vaší - důvěrné přítelkyně."

Mladý muž teď nečekaně zblednul. "Já -" Nebyl mocen slova.

"Byl jste asi před rokem v tom lese za řekou? Myslím s puškou?" zasáhl Viktor Gall.

Museli mu dát sklenici vody a otevřít okno. Za půl hodiny bylo po všem.

Jiří Malíř se přiznal; byl v takovém stavu, že by se byl snad přiznal i k tomu, co nespáchal.

"To ona mě navedla!" zasípal; nebylo mu téměř rozumět. "Já jsem jí to pořád rozmlouval, že to přece není jen tak, vystřelit na člověka! Ale ona mi nedala pokoj. Jak budeme šťastný... jak budeme žít spolu, jen my dva... naříkala, že toho ušmudlaného dědka už nesnese...Úplně mě zpitoměla. Já jsem chvílema ani nevěděl, co dělám. Stála u mě, málem mi přidržovala pušku. Ale já jsem nic neudělal!"

"Chcete říct, že do té řeky skočila sama?"

Najednou se trochu uklidnil, nebo spíš jako by zkameněl.

"To bylo - jinak...Já jsem měl strašný výčitky, že jsem ho zastřelil. Hádali jsme se kvůli tomu, ustavičně. Chtěl jsem odjet pryč -"

"Bez ní?"

"Ano. A tam u té řeky - začala na mě po zlým, že když si ji nevemu, všechno poví, že řekne, že jsem na jejího manžela vystřelil ze žárlivosti..."

"A tak jste ji chtěl umlčet."

Zavrtěl hlavou. "Já vím, vy mi nebudete věřit. Ale ona začala strašně vyvádět, křičela, dupala, takovou jsem ji neznal. Ze strachu, že nás někdo uslyší, jsem jí dal facku - A ona se na mě vrhla, jenomže ztratila rovnováhu, uklouzla na trávě a sletěla do řeky. My jsme se tam někdy koupali, plavali jsme třeba až k jezu - mě vůbec nenapadlo, že by se mohla - utopit..."

"Tu ránu na spánku si skutečně udělala až pod vodou, o kámen," připomněl kapitán Doubek. "Byla ještě živá, když padala do té vody. Musela ztratit vědomí, jinak by přece vyplavala!"

"Asi opravdu netušil, že se z té vody sama nedostane, to mu docela věřím," podotkl poručík Gall.

"Tak se sebral a co nejrychleji zmizel," řekl podporučík Křížek. "Mužský už jsou takový: prostoduchý a hlavně zbabělý."

"Stejně už má Malíř na krku jednu vraždu - a hlavně ho trápí svědomí. S tím se mu bude tak jako tak těžko žít." Viktor Gall zavřel spis a šel ho uložit do trezoru. "Ostatně -mohl to klidně hodit na ni, že svého muže zastřelila sama. Aspoň tohle svědčí v jeho prospěch."

"Všecko pochází z toho, když starej dědek ztratí soudnost a vezme si fešnou holku. Já nevím, kde to vlastně všecko začalo, ale plyne z toho jedno poučení: než lidi udělají nějaký vážnější krok, měli by si strčit hlavu do kbelíku se studenou vodou."